

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 31. října – Sv. Wolfganga

Drazí věřící,

žijeme v době, kdy závěrečná slova následujícího verše básníka Jakuba Demla: „Pane, díky za dítě, jež se rodí, přestože zdá se chvíle nevhodná, na zem, jež potápějící se lodi je tolik podobná“, charakterizují nejen vnímání odpadlého postkřesťanského světa očima víry, ale už i nenaplněné iluze lidí tohoto světa a jejich obavy z budoucnosti. Ježíš Kristus přišel a přichází, aby nás zachránil z hlubiny hříchu, a přijetí či odmítnutí této záchrany dává buď naději, či vede do záhuby.

Nejprve je to otázka přijetí víry, obmytí křtem svatým. Dosud je mnoho těch, kteří křest odmítli, nepřijali ho, nebo o něm ani neslyšeli. Jsou to celé národy, které vězí v hlubině dědičného hříchu, kterou jsou pohlcovány a v níž čekají na záchranu. Judaismus, islám a všechny druhy pohanství odvrací tyto národy od spásenosného Kristova vítězství nad smrtí. Je posláním katolické Církve, aby osvědčovala a hlásala pravdy víry a přinášela spásenosné obmytí křtem svatým, však vzhledem k současnému ekumenismu to nejen zanedbává, alebrž nadto odmítá, čímž křesťanský svět zradil své poslání být světlem ostatním národům. Proto jsou a budou země, jež víru a své poslání zradily, trestány těmi, vůči jejichž spáse se služebníci Církve a křesťanský svět zachovali macešsky. Na tom nic nezmění tváří v tvář přicházejícím muslimům některými církevními i světskými hodnostáři přednášené žvásty o ohrožení civilizace vyrostlé na křesťanství a nutnosti jejího hájení, to je holé pokrytectví. Velká část současných tzv. evropských hodnot nemá s křesťanstvím vůbec nic společného, jsou naopak antikřesťanské, přinášejí rozvrat rodin, veškeré mravnosti a veřejnou perverzi. Společnost, která radikálně odmítla Kristovu vládu nad společností – sociální Království Ježíše Krista –, se na křesťanství vůbec nemá právo odvolávat. Neúctu k víře ovšem neprojevují jen ti, kteří od ní úplně odpadli, ale i ti, kteří se k ní hlásí, ale dle ní nežijí, článkům víry už nevěří a Bohu nevzdávají patřičnou úctu. Takové chování je i pro upřímně přesvědčené jinověrce pohoršlivé a směšné, to nemohou brát vážně. Křesťanskou úctu k ženě nemůže hájit společnost, která odmítá důstojnost mateřství a z ženy se snaží vytvořit emancipovanou multifunkční občanskou jednotku, která nemá žádné zábrany studu a své osvobození podtrhuje tím, že na veřejnosti chodí oblečená jako „ve spodním prádle“, jak charakterizoval evropské ženy v dopise domů jeden mladý Iráčan. Stejně tak je pokrytecké, pokud úctu k životu chce hájit společnost přesycená krví vražd nenarozených dětí a jejíž chřtán se chystá zdrtit staré a nemohoucí, ty, kteří již slovy znovuoživené nacistické rétoriky nemohou vést „kvalitní život“.

Jen společnost, která stojí na principech víry a morálky, na kterých vyrostla, se může bránit a křesťansky reagovat. A i v případě nutné obrany svých zájmů,

kteřá je právem i povinností, nesmí zapomínat na lásku ke všem lidem, na starost a péči o jejich spásu, byť by jim tato péče byla věnována po navrácení do jejich domovů.

Hlavním problémem současné společnosti ale nejsou „davy imigrantů“, byť mohou být posledním hřebíkem do rakve evropských národů, hlavním problémem je vzpoura proti Bohu a Božímu řádu, která učinila evropské národy impotentními. Ve Starém zákoně čteme o národu izraelském, který se oddal modloslužbě a ruku v ruce s ní smilstvu a perverzím po vzoru nejzvrhlejších pohanských národů, za což byl trestán. Tresty vyvrcholily sedmdesátiletým vyhnáním babylónským a definitivním zánikem severních kmenů. Když přicházeli proroci s varováními, málokdo slyšel na jejich slova. Dnes jsme v obdobné situaci, obklopuje nás rouhavá odpadlá společnost (ještě před komunistickým pučem bylo u nás alespoň nominálně okolo 80 % katolíků) bez víry a morálky. Je to plod revoluce, která začala v našich zemích své tažení osvícenstvím a zavedením liberálního státu v druhé polovině 19. století (princip absolutní náboženské svobody definitivně platí od prosincové ústavy z roku 1867). V současnosti hlásané humanistické hodnoty nemají nic společného se skutečnými ctnostmi, které musí být vždy zaměřeny k pravdě, k její plnosti v Božím zjevení. Přirozené ctnosti pak musí minimálně být v souladu s přirozeným zákonem.

I naší době poslal Bůh varování skrze prorocká slova – poslal Pannu Marii zvěstovat je v La Salettě, Fatimě a jinde. Ve Fatimě Panna Maria varovala před druhou světovou válkou, vyzývala k pokání a slíbila záchranu. Vše marné, národy Evropy nechtěly slyšet a trest přišel. Postoj národů k varování Panny Marie se nezměnil, vidíme naprostou lhostejnost.

Přes vše výše řečené nejsou prameny milosti uzavřeny pro nikoho, kdo na slova nebeské Matky slyší a usiluje o spásu svoji a svých blízkých. Pro nás je nejpodstatnější, abychom zůstali věrní v každodenním boji s pokušeními, které na nás někdy silněji, někdy subtilněji útočí, věrní v boji při uchování víry Církve. Současnost je mimořádnou výzvou k boji o ctnost a rozbourené časy, v nichž žijeme, nejsou vhodnou dobou pro vlažnost ve víře. Bůh nám nabízí velké milosti ke svatosti, k věrnému a ctnostnému životu, ale kdo je nechce následovat, snadno padá do hlubin, nad kterými není rozprostřená záchranná síť katolické společnosti.

Naplnujme ve svém životě slova sv. Pavla: „Hleďte si dobra přede všemi lidmi“ (Řím 12,17), před dobrými i zlými, abychom jako křesťané svým životem „všechny vzdělávali a ne pohoršovali“ (P. Škrabal v komentáři k témuž). Vyprošujme si od našeho Pána Ježíše Krista, který byl zaslíben starozákonním otcům, přišel k židům i pohanům v čase naplnění zaslíbení, neustále přichází v Nejsvětější Svátosti a milosti a jednou přijde v dokonání věků k soudu, aby

nás chránil a posiloval na cestě, na kterou nás povolal, abychom s ním nesešli, neztratili prvotní horlivost a zůstali věrní.

Panna Maria řekla, že její Neposkvrněné Srdce, jež v nebesích kraluje v plné jednotě s Božským Srdcem Ježíšovým, zvítězí. Prosme, aby se toto vítězství vylilo i na náš národ, naši vlast, aby nepatřily k těm, o nichž je v La Salettě řečeno, že v trestech zmizí s povrchu zemského.

O to jsme také prosili o svátku Krista Krále při oslavě 25. výročí působení našeho Kněžského bratrstva v Českých zemích. Slavnou mší svatou v Praze v Kongresovém centru sloužil superior našeho distriktu P. Stefan Frey, přítomni byli všichni čeští kněží a bohoslovci FSSPX a okolo 250 věřících. V pondělí 31. října P. Frey sloužil v Brně ještě slavné requiem za spřátelené kněze a naše věřící, kteří nám byli v našem apoštolátu nápomocni.

V tomto letáku najdete termíny na rok 2017, včetně pouti do Fatimy ke stému výročí zjevení Matky Boží. Čeští poutníci mohou využít nabídku společné pouti distriktu, kterou otiskujeme, možno je připojit se k pouti i na místě soukromě. Samostatnou českou skupinu poutníků organizovat nebudeme.

Z nových knih vyšla další, již čtvrtá encyklika Pia XI., po encyklikách o manželství a kněžství; je to encyklika o křesťanské výchově mládeže, kde papež jasně rozlišuje pravomoci Církve, rodiny a státu při výchově dětí. Vyšla i stěžejní kniha našeho zakladatele Msgr. Marcela Lefebvra, v níž na základě nauky papežů rozebírá liberalismus a prokazuje, jak liberální revoluce, která skrze II. vatikánský koncil pronikla do Církve, tuto vnitřně rozvrátila – *Odňali mu královskou korunu*.

K plodnému prožití adventu a milostiplným vánočním svátkům Vám žehná

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Oficiální jubilejní pouť Kněžského bratrstva sv. Pia X. do Fatimy

Srdečně Vás zveme, máte-li možnost, k účasti na velké pouti Kněžského bratrstva sv. Pia X. do Fatimy, konané od 21. do 23. srpna 2017. Již nyní jsou pro náš distrikt rezervovány letenky pro lety z Vídně a Mnichova pro 70 osob i odpovídající počet hotelových pokojů ve Fatimě. Jak to nejdříve bude možné, poskytneme Vám přesnější údaje. Ale již nyní se můžete přihlásit v sídle

distriktu v Jaidhofu, abychom Vaši účast mohli napevno zajistit. Čím více zájemců se závčas definitivně rozhodne, tím rychleji a cenově výhodněji můžeme reagovat, když bude třeba zajišťovat další rezervace.

My kněží se v následujících měsících rádi vynasnažíme, abychom Vám pomohli kázáními, publikacemi a radami svatě a plodně oslavit fatimské jubileum. Kež nás všechny Pán Ježíš a Panna Maria osvítí a rozníťi svatou horlivostí, abychom stále více žili k jejich cti a stali se horlivými apoštoly jejich přesvatých Srdcí – „k záchraně současného světa“.

Se srdečným kněžským pozdravem a požehnáním

P. Stefan Frey,
superior

Misijní duch a „duch Assisi“

(Zdroj: *DICI*, č. 340 z 9. září 2016)

Mezináboženské setkání v Assisi dne 20. září 2016 se popáté uskuteční v přítomnosti některého papeže. Třikrát je zahájil Jan Pavel II.: první setkání se konalo 27. října 1986, u příležitosti „Mezinárodního roku míru“, vyhlášeného OSN; druhé v roce 1993, během balkánské války; třetí setkání bylo oznámeno den po útocích z 11. září 2001 a konalo se 24. ledna 2002. **Papež Benedikt XVI.** svolal setkání náboženství za mír u příležitosti jejich 25letého jubilea; to bylo uspořádáno 27. října 2011.

Co Církev vždy učila!

Po 30 let se Kněžské bratrstvo sv. Pia X. staví proti tomuto „duchu Assisi“, který ničí misijního ducha Církev – což byla samozřejmost až do II. vatikánského koncilu. Kněžské bratrstvo sv. Pia X. tak následuje **papeže Lva XIII.**, jenž odsoudil Světový parlament náboženství v Chicagu z 11.–27. září 1893; následuje i **papeže Pia XI.** a jeho encykliku *Mortalium animos*, o jednotě pravé Církev, z 6. ledna 1928 a také instrukci Svatého officia „O ekumenickém hnutí“ z 20. prosince 1949

27. srpna 1986, dva měsíce před prvním setkáním v Assisi, napsal arcibiskup **Marcel Lefebvre** dopis 7 kardinálům, v němž prohlásil: „Ten, kdo sedí na Petrově stolci, zcela veřejně pošlapává první článek Kréda a první příkázání Desatera. Pro duše katolíků je to nepředstavitelné pohoršení. Církev je tím

otřásána v základech. **Zmizí-li víra v Církev, jedinou archu spásy, bude to sama Církev, která zmizí.** Tento článek naší víry je základem celé její síly, celé její nadpřirozené činnosti.

Bude Jan Pavel II. pokračovat v ničení katolické víry, a to zcela veřejně, zejména v Assisi, kde se plánuje slavnostní průvod náboženství po ulicích města svatého Františka a náboženstvím budou přiděleny kaple a baziliky, aby tam konala svůj kult ve prospěch jakéhosi míru, jak jej koncipuje OSN?“

Biskup Fellay k 3. setkání v Assisi

21. ledna 2002 zveřejnil Msgr. Bernard Fellay, generální představený Kněžského bratrstva sv. Pia X., tiskovou zprávu ke třetímu mezináboženskému setkání v Assisi, které se mělo konat o tři dny později. V něm vyložil přesné důvody rozhořčení všech tradici věrných katolíků.

„Problém nespočívá v modlitebním úmyslu, což je mír. Jednak se za mír modlit a také se snažit mír upevňovat mezi lidmi a národy je dobrá věc. V katolické liturgii se nachází mnoho velmi pěkných modliteb za mír. A z celého srdce je přijímáme za své. Protože andělé při Narození našeho Pána Ježíše Krista zvěstovali mír (pokoj) všem lidem dobré vůle, je navíc zcela přiměřené zvát věřící, aby si v této roční době vyprošovali od pravého Boha toto tak veliké dobro.

Důvod našeho rozhořčení spočívá ve zmatku, v pohoršení, v rouhání, které jsou spojeny s pozváním náměstka našeho Pána Ježíše Krista, jediného Prostředníka mezi Bohem a lidmi, ostatním náboženstvím, aby přijela do Assisi a prosila za mír.

Zdůrazňovalo se, že modlitba nebude ‚společná‘, aby se zabránilo jakémukoliv synkretismu, ale každé náboženství bude konat modlitbu na různých místech konventu františkánů z Assisi. Kardinál Kasper dokonce zcela správně potvrdil, že ‚křesťané se nesmějí modlit se členy ostatních náboženství‘ (Osservatore Romano, 5. ledna 2002).

To ovšem nestačí k tomu, aby se rozptýlil onen hrozný zmatek a tíseň; jsou to přesto různá náboženství, která se budou modlit ‚každé samo za sebe‘, aby těmito modlitbami, konanými současně na různých místech, dosáhla společně věci: míru. Skutečnost, že všechna byla pozvána do téhož města, aby se současně modlila za dosažení stejného cíle, zajisté prozrazuje vůli k jednotě. Skutečnost, že se od sebe musí prostorově oddělit, na druhé straně prozrazuje rozporuplnost a nemožnost tohoto projektu. Ono oddělení přitom působí uměle, přičemž zabraňuje – chvála Bohu – přímému ‚communicatio in sacris‘ [společensví v posvátných věcech]. Přesto nikomu neunikne synkretický charakter této akce. Zachází to tak daleko, že se matoucími slovy popírá křiklavá skutečnost. Slova již nedávají vůbec žádný smysl: Nejdeme do Assisi,

abychom se spoločne modlili, jdeme spoločne do Assisi, abychom se modlili..., žádný synkretismus... atd.“

Diplomacie: ano; synkretismus a relativismus: ne

V témže prohlášení rozlišuje generální představený Kněžského bratrstva sv. Pia X. mezi oprávněnými diplomatickými jednáními k dosažení míru ve společnosti a skandálními veřejnými mezináboženskými modlitbami, které si vyprošují mír od nejrůznějších božstev:

„Jedna věc je zajištění občanského (politického) míru mezi národy prostřednictvím kongresů, diskusí, diplomatických opatření s intervencemi vlivných osob z různých národů a náboženství. Něco zcela jiného je opovážlivost chtít dosáhnout od Boha dobra míru skrze modlitbu všech těchto (falešných) náboženství. Tento druhý postup velmi závažně uráží katolickou víru a první příkázání. (...) Zcela zapadá do zednářského plánu zřízení velkého chrámu univerzálního bratrství, který stojí nade všemi náboženstvími a vyznáními, ‚jednoty v rozmanitosti‘, která je tak důležitá pro hnutí New Age a globalizaci.“

„Náš interkonfesionalismus nám v roce 1738 přinesl exkomunikaci ze strany Klementa XI., ale Církev se určitě mylila, jestliže je správné, když současný papež dne 27. října 1986 shromáždil v Assisi lidi všech náboženských vyznání, aby se společně modlili za mír. Co jiného hledali naši bratři, když se shromažďovali v templech, než lásku mezi lidmi, toleranci, solidaritu, obranu důstojnosti lidské osoby, přičemž se považovali za sobě rovné bez ohledu na kterékoliv politické nebo náboženské krédo či jakoukoliv barvu pleti?“ (Velmistr Velké lóže Jarní rovnodennosti Armando Corona; *Hiram* – orgán Velké lóže Itálie, duben 1987.)

Od ekumenismu k tiché apostazi

O dva roky později, v lednu 2004, zveřejnilo Kněžské bratrstvo sv. Pia X. práci s názvem *Od ekumenismu k tiché apostazi*, která byla rozeslána všem kardinálům. Název si osvojuje výraz „tichá apostaze“, který použil Jan Pavel II. ve svém apoštolském listě *Ecclesia in Europa* (z 28. června 2003) k popisu stavu Církve v Evropě: „Když posuzujeme ekumenismus Jana Pavla II. z pastoračního hlediska, musíme o něm říci, že **vede katolíky k tiché apostazi a nekatolíkům brání vstoupit do jediné archy spásy. Je třeba tedy odsoudit bezbožný názor těch, kteří lidem uzavírají nebeské království. Pod pláštěm hledání jednoty tento ekumenismus rozhání ovce; nenese znamení Kristovo, nýbrž znamení vrcholného rozkolníka, tedy ďábla**“ (*Od ekumenismu k tiché apostazi*, č. 43).

*„Ať se již na první pohled jeví jakkoliv přitažlivě, ať jsou jeho ceremonie sebepůsobivější, zástupy lidí, jež shromažďuje, sebevětší, to, co zbývá, je přesto jen smutná skutečnost: ekumenismus Jana Pavla II. učinil z tohoto svatého města, jímž je Církev, město z poloviny **ležící v troskách**. Z velkého počtu těch, kteří se ještě nedávno sytili nadpřirozenou životodárnou mízou, jsou dnes již jen duchovní mrtvoly. Jan Pavel II. při sledování utopie jednoty lidstva, která se netřpytí božským světlem, nezapozoroval, v jaké míře je ekumenismus, za kterým se hnál, ve vlastním slova smyslu a smutně revoluční: převrací Bohem chtěný pořádek“ (tamtéž, č. 44).*

A skončíme citátem od arcibiskupa Lefebvra:

*„Chceme se nacházet v plné jednotě se Svatým Otcem, ale v jednotě katolické víry; neboť jedině tato jednota nás může skutečně spojit, a nikoliv nějaký druh ekumenické jednoty, nějaký druh liberálního ekumenismu. Myslím si totiž, že to, co nejlépe definuje krizi Církve, je ve skutečnosti tento **liberální, ekumenický duch**. Hovořím o liberálním ekumenismu; neboť existuje jistý ekumenismus, jenž by byl, kdyby byl dobře definován, naprosto přijatelný. Ale liberální ekumenismus, jak se praktikuje v současné Církvi a zejména od II. vatikánského koncilu, v sobě nutně zahrnuje opravdové omyly“ (přednáška ze 14. dubna 1978; *Od ekumenismu k tiché apostazi*, č. 47).*

9. ledna 2011, když bylo oznámeno čtvrté setkání v Assisi a mělo se konat za předsednictví papeže Benedikta XVI. 22. října, měl biskup Fellay v Paříži přednášku, v níž prohlásil:

„Assisi se stalo symbolem. Stačí říci, že se bude slavit 25. výročí tohoto symbolu, a i kdyby se někdo pokusil jej očistit, korigovat, nelze závažnost tohoto symbolu odstranit. Poselství, které představuje Assisi, nezvratně platí a jediná možnost, jak toto poselství zrušit, by spočívala v tom, že by Kristův náměstek při této příležitosti všem ostatním náboženstvím oznámil toto: ‚Je jen jedno jméno pod nebem, které je dáno k tomu, aby skrze ně mohl být člověk spasen, a je to Ježíš Kristus, náš Pán. Obráťte se!‘ Kdyby se toto událo, potom řekneme: Dobře! S tím jsme srozuměni!“

Modernismus (3. část - dokončení)

P. Stefan Frey FSSPX

4. Modernismus od II. vatikánského koncilu

Třetí část našeho pojednání o modernismu se zabývá těmi naukami modernismu, které se od II. vatikánského koncilu projevují nejzřetelněji: relativismus pravdy, ostatní náboženství jako cesty spásy k Bohu, učení o všeobecné spáse a nová nauka o Kristově Církvi, která údajně zahrnuje všechny lidi. Zatímco až po předvečer koncilu učitelský úřad zcela jasně trval na absolutním nároku katolické Církve jakožto jediného Bohem založeného náboženství a tím jako jediné cesty spásy pro lidi, na koncilu se modernistickým silám podařil průlom, když se jejich heretickým naukám dostalo oficiálního církevního uznání.

Tyto nauky byly na koncilu předloženy sice ještě opatrně zaobalené, avšak zásady tím byly dány. Po koncilu bylo třeba jen vyvodit logické důsledky. To také hojně činili papežové, kteří považovali za své poslání koncil uvést do praxe a pokračovat v jeho intencích. Uměle podnětaná euforie nad údajně novým jarem Církve přispěla k tomu, že se zuřivou rychlostí vnesla revoluce do všech oblastí života Církve. Katolík takřka přes noc zjistil, že je konfrontován s novým náboženstvím, jež odhodilo vše tradiční a způsobilo nevídané ničivé dílo, které zničilo kvetoucí církevní díla a řeholní společenství a vedlo ke ztrátě víry velké části katolíků.

1) II. vatikánský koncil

V *Nostra aetate* koncil dosti jasnými slovy uznává náboženskou zkušenost různých národů za autentickou. Náboženství se chápou jako artikulace této zkušenosti, kterou katolická církev s upřímným zájmem sleduje, uznává a podporuje. Zejména jsou ceněny hinduismus, buddhismus a islám. O buddhismu koncil dokonce tvrdí, že údajně vede ke „stavu dokonalého osvobození“ a „k vrcholnému osvětlení“, tedy k dokonané svatosti. Dokládá to následující citát. Nápadné je průběžné pozitivní hodnocení falešných náboženství, která údajně jsou zjevně inspirována Duchem pravdy. Ve skutečnosti je tomu ale naopak: Zmíněná náboženství jsou prokazatelně proniknuta démonickými silami

a inspirována duchem lži, jenž udržuje stoupence těchto náboženství v bludu a uzavírá jim cestu k jedinému Vykupiteli světa. Ačkoliv lze narazit i ve falešných náboženstvích na některé dílčí pravdy, zůstávají tyto náboženské systémy jako takové bludné a nesprávné, stejně jako se sklenice vína otrávená cyankali nestane ani díky dobrému vínu méně jedovatou. Muslimové se například klanějí údajně „milosrdnému a všemohoucímu Bohu“, odmítají však Nejsvětější Trojici jako modloslužbu, která se musí trestat smrtí. I přes pravé Boží vlastnosti zůstává tak jejich obraz Boha zcela a naprosto falešný.

„Od pradávna až dodnes nalézáme u různých národů jakési vnímání tajemné moci, která je přítomna v běhu věcí a v událostech lidského života, někdy i uznání nejvyššího Božství nebo i Otce. Toto vnímání a uznání proniká jejich život hlubokým náboženským smyslem. Avšak ta náboženství, která jsou spjata s pokročilou kulturou, snaží se odpovědět na tyto otázky propracovanějšími pojmy a kultivovanějším jazykem. Tak v hinduismu zkoumají lidé božské tajemství a vyjadřují je nevyčerpatelným bohatstvím mýtů a pronikavými filosofickými pokusy. Hledají osvobození od úzkostí naší existence buď v různých formách asketického života, nebo v hluboké meditaci, nebo v tom, že se uchylují k Bohu s láskou a důvěrou. Buddhismus ve svých rozmanitých formách uznává radikální nedostatečnost tohoto proměnlivého světa. Učí, jakou cestou mohou lidé se zbožnou a důvěřivou myslí buď dojít stavu dokonalého osvobození, anebo – ať vlastním úsilím, ať s vyšší pomocí – dospět k vrcholnému osvětlení. Takto se i ostatní náboženství, rozšířená po celém světě, snaží různými způsoby vycházet vstříc neklidu lidského srdce tím, že nabízejí cesty: nauky a životní pravidla i posvátné obřady.

Katolická církev neodmítá nic, co je v těchto náboženstvích pravdivé a svaté. S upřímnou vážností se dívá na jejich způsoby chování a života, pravidla a nauky. Ačkoliv se v mnohém rozcházejí s tím, co ona věří a k věření předkládá, přece jsou nezřídka odrazem Pravdy, která osvětluje všechny lidi. (...)

Proto církev nabádá své věřící, aby s rozvážností a láskou, prostřednictvím dialogu a spolupráce se stoupenci jiných náboženství uznávali, chránili a podporovali duchovní a mravní dobro i společensko-kulturní hodnoty, které u nich jsou...“

„Církev se dívá s úctou také na muslimy, kteří se klanějí jedinému Bohu, živému a o sobě jsoucímu, milosrdnému a všemohoucímu, stvořiteli nebe a země, který promluvil k lidem. Jeho rozhodnutím, i tajemným, se snaží podrobit celou duši, jako se Bohu podrobil Abrahám, na něhož se islámská víra ráda odvolává. Ježíše sice neuznávají jako Boha, ale uctívají jako proroka, ctí jeho panenskou matku Marii a někdy ji i zbožně vzývají. Kromě toho očekávají den soudu, kdy Bůh vzkřísí všechny lidi a odplatí jim. Proto si váží mravního života a Boha uctívají zejména modlitbou, almužnami a postem.

Jelikož během staletí povstalo mezi křesťany a mohamedány nemálo rozbrojů a nepřátelství, vybízí posvátný sněm všechny, aby zapomněli na to, co bylo, aby se upřímně snažili o vzájemné porozumění a aby společně chránili a podporovali sociální

spravedlnost, mravní hodnoty, mír a svobodu pro všechny lidi.“ (*Nostra aetate*, č. 2 a 3.)

2) Papež Jan Pavel II.

Papeže Jana Pavla II. všeobecně provázela pověst konzervativního papeže, protože pozvedal hlas proti relativizaci Božího mravního zákona, probíhající i v církevních kruzích, a v mnoha prohlášeních požadoval respektování přirozeného práva a Desatera Božích přikázání. V dogmatické oblasti se však projevoval jako jasný stoupenec neomodernismu, vehementně odsuzovaného ještě Piem XII. Jednak ctil průkopníky „*Nouvelle théologie*“ [„nové teologie“] a některým z nich – Henrimu de Lubacovi, Yvesu Congarovi a Hansi Ursi von Balthasarovi – udělil kardinálskou hodnost. Rovněž předkládal ve svých encyklikách a promluvách děsivě úplný výklad (neo)modernismu, jenž se nachází v přímém rozporu se všemi odsouzeními piánských papežů. V následujícím textu dokumentujeme jeho učení o vzniku náboženství, o Kristově Církvi a o všeobecné spáse.

a) Vznik a význam náboženství

Podle Jana Pavla II. jsou všechny náboženské snahy prý podníceny Duchem Svatým. „Kdekoliv na celém světě se někdo modlí, je přítomen Duch Svatý, oživující dech zbožnosti.“ Duch Svatý by měl proto být také původcem všech náboženství, která vyšla z hlubokých náboženských zkušeností svých zakladatelů. „Tato zkušenost byla předávána dalším a tak nabyla forem v naukách, obřadech a předpisech jednotlivých náboženství.“ – Podle toho jsou tedy všechna náboženství cesty spásy k Bohu, neboť Duch Svatý, jenž v nich působí, vede jejich přívržence – ať již vědomě, či nevědomky – ke Kristu. Zde nacházíme anonymní křesťanství Karla Rahnera v plném rozsahu.

Při generální audienci dne 9. září 1998 Jan Pavel II. řekl: „Především si musíme uvědomit, že veškeré hledání lidského ducha zaměřené na pravdu a dobro a konečnou Bohu je podněcováno Duchem Svatým. Právě z tohoto prapočátečního otevření se člověka Bohu vznikají různá náboženství. Nežádá se na jejich počátku zakladatele, kteří s pomocí Božího Ducha získali hlubší náboženskou zkušenost. Tato zkušenost byla předávána dalším a tak nabyla forem v naukách, obřadech a předpisech jednotlivých náboženství. (...) Na základě konstitutivního otevření se lidského ducha Božímu vlivu, který jej pobízí, aby vyšel ze sebe, smíme věřit, že každá pravá modlitba je podnícena Duchem Svatým, který je tajemným způsobem přítomen v srdci

každého člověka“ (promluva ke členům Římské kurie, 22. prosince). Výmluvné svědectví o této pravdě jsme zažili 27. října 1986 v Assisi na Světovém dni modliteb za mír a také při jiných podobných příležitostech velké duchovní intenzity“ (*Osservatore Romano*, německé vydání, č. 38 z 18. září 1998, s. 2).

„Je krásné a blahodárné myslet na to, že kdekoliv na celém světě se někdo modlí, je přítomen Duch Svatý, oživující dech zbožnosti“ (encyklika o Duchu Svatém *Dominum et Vivificantem* z 18. května 1986, č. 65).

„Pevná víra příslušníků nekřesťanských náboženství ... je rovněž plodem Ducha pravdy, působícího i mimo viditelné hranice mystického Těla...“ (encyklika *Redemptor hominis* ze 4. března 1979, č. 6).

„Kristus je uskutečněním snah všech náboženství světa, právě proto je jediným a definitivním konečným cílem“ (apoštolský list *Tertio millennio* z 10. listopadu 1994, č. 6).

b) Nová ekleziologie

Učení o anonymním křesťanství vede nezvratně k novému pojetí Církve. Podle Jana Pavla II. koncil skutečně nově stanovil podstatu Církve: Církev zahrnuje nejen pouze katolíky, nýbrž všechny lidi vůbec, protože všichni lidé – vědomě či nevědomky – vzývají Ducha Svatého a všichni jsou údajně předurčeni k věčné spáse. Misie mezi jinověrci již proto není vhodná, protože přece všichni lidé jakožto vykoupení jsou již v arše spásy.

„Tohoto Boha (tj. Boha, jehož ‚vyznává Písmo svaté a Církev‘, jak vysvětlil kardinál bezprostředně přede mnou) vyznává ve svém mlčení trapista i kamaldulenský mnich. Na něho se obrací beduín v poušti, když nastala hodina modlitby. A možná také do svého rozjímání ponořený buddhista, který očišťuje své myšlení a připravuje si cestu k nirváně... Církev živého Boha sjednocuje všechny lidi, kteří mají podíl na této úžasné transcenci lidského ducha tím či oním způsobem... Církev naší doby si tuto pravdu hluboce uvědomila. V jejím světle se jí podařilo na Druhém vatikánském koncilu nově stanovit svoji vlastní podstatu.“¹

„Tento Duch Boží ‚naplňuje vesmír‘ a vše, co je stvořeno, v něm poznává zdroj své identity, nachází v něm svůj transcendentní výraz, obrací se na něj a očekává jej, vzývá jej svým vlastním bytím. K němu jako k Pomocníkovi, jako k Duchu pravdy a lásky se obrací člověk, který žije z pravdy a lásky² a který bez pramene pravdy a lásky nemůže žít... (Církev) ... prosí o věčnou spásu v plném společenství božského života, k němuž Otec od věčnosti ‚předurčil‘ lidi, kteří byli stvořeni z lásky k obrazu a podobě Nejsvětější Trojice. Církev prosí svým srdcem, které v sobě zahrnuje všechna lidská

¹ Kardinál Wojtyła: exercicie pro papeže Pavla VI.; in: *Zeichen des Widerspruchs [Znamení odporu]*. 2. vydání. Freiburg 1979, s. 27 a násl.

² „utpote qui e veritate et amore vivat...“ – lépe možno přeložit jako: „který přece“, nebo: „vždyť on žije z pravdy a lásky“, tj. paušálně všichni lidé.

srdce, Ducha Svatého o štěstí, které jedině v Bohu najde plné uskutečnění...“ (*Dominum et Vivificantem*, č. 65).

c) Nauka o všeobecné spáse

Jestliže k Církvi patří všichni lidé, kteří přece všichni vzývají Ducha Svatého, kteří jsou navíc „předurčení“ k věčné spáse, potom smíme vycházet z toho, že také opravdu všichni přijdou do nebe. U Jana Pavla II. nacházíme výroky, kterým musíme jednoznačně rozumět ve smyslu nauky o všeobecné spáse: „Všichni lidé ... jsou Kristem skrze jeho kříž vykoupení a ospravedlnění“ – „navždy“ – a mají „podíl na Boží přirozenosti“, což neznamená nic jiného než žít ve stavu milosti.

„Ačkoliv (Kristus) řekl o zrádci Jidášovi: ‚Lépe by mu bylo, kdyby se byl nenarodil‘ (Mt 26,24), určitě se nesmí toto prohlášení chápat ve smyslu věčného zavržení“ (*Die Schwelle der Hoffnung überschreiten*, s. 211; v češtině vydáno pod názvem: *Překročit práh naděje* – pozn. překl.).³

K matkám, které podstoupily potrat, se Jan Pavel II. vyjádřil takto: „Uvidíte, že nic není ztraceno, a budete moci prosit o prominutí také svoje dítě, které nyní žije v Pánu“ (encyklika *Evangelium vitae* z 25. března 1995, č. 99).

„Zrození Církve v okamžiku mesiánské, výkupné Kristovy smrti bylo vlastně také zrozením člověka, a sice nezávisle na tom, zda to člověk ví, nebo ne, zda to přijme, nebo ne. V tomto okamžiku získal člověk nový rozměr svého bytí, který sv. Pavel krátce a stručně nazývá ‚bytí v Kristu‘. – Člověk existuje ‚v Kristu‘, a sice podle věčného Božího plánu spásy od počátku; přece však se toto ‚bytí v Kristu‘ skrze smrt a Vzkříšení stalo dějinnou, v čase a prostoru zakořeněnou skutečností.“ – „Všichni lidé od počátku až do konce světa jsou Kristem skrze jeho kříž vykoupení a ospravedlnění“ (kardinál Wojtyła: exercicie pro papeže Pavla VI., postní doba 1976, s. 103, resp. 108 a násl.).

„Jde o člověka v celé jeho pravdě a v jeho plném rozměru. Nejde o nějakého abstraktního člověka, nýbrž o skutečného, tj. o ‚konkrétního‘, ‚historického‘ člověka. Jde o každého člověka, poněvadž každý jednotlivec byl pojat do tajemství vykoupení a tímto tajemstvím se též Kristus s každým navždy spojil. (...) To je ... člověk v celé plnosti tajemství, na němž se podílí v Ježíši Kristu, tajemství, na němž získává účast

³ V italském originále se tento výrok sice jeví jako méně závadný: „...la dichiarazione non può essere intesa con sicurezza nel senso dell'eterna dannazione“ (Milán 1994, s. 202; v překladu: „...vysvětlení nelze s jistotou formulovat ve smyslu věčného zavržení“). Jak potom ale mohl náš Pán i v Janově evangeliu (Jan 17,12) označit Jidáše za „syna záhuby“ (řecky: ho hyios tes apoleias), tj. jako toho, kdo je určen k záhubě nebo jí propadl? A jak může Církve po celá staletí v jedné modlitbě na Zelený čtvrtek a Velký pátek, která byla v novém obřadu přirozeně zrušena, představovat „zrádce“ jako zavrženého?

každý ze čtyř miliard lidí, kteří žijí na naší planetě, a to již od chvíle svého početí pod mateřským srdcem“ (*Redemptor hominis*, č. 13).

„V Duchu Svatém jsou každý osoba a každý národ skrze kříž a Vzkříšení Kristovo děti Boží, podílníky na Boží přirozenosti a dědicové věčného života“ (poselství národům Asie z 21. února 1981).

„Důstojnost lidské osoby – všech osob –, její jedinečný charakter a její schopnost přispívat k blahu společnosti jsou pro Církve nanejvýš důležité. ... Církve totiž věří, že lidská důstojnost spočívá na tom, že Bůh každou osobu stvořil, že jsme byli Kristem vykoupeni a že se podle Božího plánu budeme s Bohem věčně radovat“ (promluva ze 7. června 1984).

Všem lidem musí být tedy přiznána stejná důstojnost: „Ve jménu solidarity, která nás všechny dohromady spojuje do jednoho společného lidstva, opět proklamujeme důstojnost každé lidské osoby. Oba, boháč i Lazar, jsou lidské bytosti, oba byli stejně stvořeni k Božímu obrazu a podobě a byli stejným způsobem vykoupeni Kristem“ (kázání z 2. října 1979 v New Yorku).

3) Papež Benedikt XVI.

Ještě více než jeho předchůdce se Benedikt XVI. těšil pověsti konzervativního, ano restaurujícího papeže, jenž umožnil znovuoživení tradice tím, že mj. opět povolil tridentskou liturgii. Ve své teologii přitom neomylně krácel ve šlépějích svého předchůdce. Stejně jako on vyrostl ve škole „nové teologie“, zastával její myšlenky a odvolával se i jako papež na její stoupence, jež často citoval, zejména Henriho de Lubaca. Ve svých teologických závěrech nezachází možná tak daleko jako Jan Pavel II., také je často odívá do zdrženlivého a dvojznačného jazyka, přesto však jsou to stejné principy, které velmi hluboce utvářejí jeho myšlení. Uvedme tři příklady:

a) Vášnivý stoupenec moderní náboženské svobody

Žádný z liberálních omylů neodsuzovali papežové 19. a 20. století až do Pia XII. tak rozhodně jako moderní náboženskou svobodu. Arcibiskup Lefebvre ve své knize *Odňali mu královskou korunu* podrobně dokazuje, že tuto náboženskou svobodu, jak byla na koncilu v *Dignitatis humanae* oficiálně uznána a Vatikánem energicky uváděna do praxe, je třeba považovat za jednu z hlavních příčin lavinovitě se šířící náboženské lhostejnosti a hromadného odpadu katolíků. Jen v Jižní Americe podleho po koncilu přes 60 miliónů katolíků svodům bezpočtu protestantských sekt, jež z USA se svými dolary zaplavily chudé, do té doby katolické země.

Benedikt XVI. byl naproti tomu vášnivým zastáncem této náboženské svobody. Jeho stálé nasazení pro ni se táhne jeho pontifikátem jako červená nit. Razil pojem „pozitivní laicita“⁴. Stát musí být podle něho laicistický, tj. nábožensky neutrální a bez vyznání, avšak v pozitivním smyslu, kdy poskytuje všem náboženstvím svobodu pro rozvoj a pro spolupůsobení na budování spravedlivé společnosti. Tisíciletou nepřerušovanou církevní nauku o katolickém státě a v něm uskutečněném Kristově společenském království označil za „nenormální stav“ a za nauku „středověkou“. Ve svém novoročním poselství z roku 2011 šel dokonce tak daleko, že tuto nauku – aniž by ji výslovně jmenoval – prohlásil za „náboženský fundamentalismus“ a „fanatismus“. Prý je opačným extrémem k Církvi nepřátelskému laicismu a stejně jako on je „nespravedlivá vůči člověku a Bohu“! Zcela přitom přehlíží, co dřívější papežové vždy zdůrazňovali, že totiž stát coby Boží stvoření má jako takový povinnost Boha uctívat a přihlásit se k pravému náboženství, což bylo v katolické společnosti nejpozději od doby císaře Theodosia ve 4. století samozřejmostí. Přirozeně nesmějí být jinověrci ke katolické víře nuceni nebo jejich náboženství potlačována, ale za určitých okolností má stát povinnost tyto falešné kultury omezit v jejich veřejném výkonu, popř. propagaci, pokud šíří bludy a škodí obecnému blahu – jak tomu bylo právě v případě jihoamerických zemí –, aby chránil víru a svornost lidu.

„Se stejnou rozhodností, s níž se odsuzují všechny formy fanatismu a náboženského fundamentalismu, se musí zakročovat také proti všem formám náboženské nesnášenlivosti... Nesmíme zapomenout, že náboženský fundamentalismus a laicismus jsou vzájemně zrcadlově protikladné extrémní formy odmítání legitimního pluralismu a principu laicity. Oba totiž absolutizují zúžené a dílčí lidské hledisko, přičemž v prvním případě podporují formy náboženského integralismu, ve druhém případě formy racionalismu. Společnost, která chce náboženství násilně vynucovat, nebo naopak zakazovat, je nespravedlivá vůči člověku a Bohu, ale též k sobě samé. Bůh volá lidi k sobě s uplatněním plánu lásky, který se týká celého člověka v jeho přirozené a duchovní dimenzi a současně očekává odpověď ve svobodě a zodpovědnosti, která bude dána z celého srdce a celou individuální a společenskou existencí. Proto tedy také musí společnost, pokud je výrazem osoby a celku dimenzí, jež tvoří její základ, žít a organizovat se tak, aby podporovala otevřenost vůči transcenci.“

⁴ Promluva z 12. září v Paříži.

b) Pozitivní hodnocení ostatních náboženství

Benedikt XVI. sice odmítal, stejně jako jeho předchůdce, označovat ostatní náboženství za řádné cesty spásy, přesto však jim připisuje velký význam pro spásu lidí a pro vytváření spravedlivé civilizace. Ve své novoroční promluvě z roku 2011 tvrdil, že „velká náboženství představují pro lidskou rodinu důležitý faktor jednoty a míru“. Neboť „věřící všech náboženství“ jsou prý takřka automaticky „na cestě k Bohu“ a tím prý stále „zprostředkovávají mír“, protože se totiž dostávají blízko k Bohu.

„V poselství k dnešnímu Světovému dni míru jsem měl příležitost podtrhnout, že velká náboženství mohou představovat pro lidskou rodinu důležitý faktor jednoty a míru. ... Z toho důvodu budu v nadcházejícím říjnu putovat do města sv. Františka a zvu všechny křesťanské bratry a sestry různých vyznání, zástupce náboženských tradic světa a v duchu všechny lidi dobré vůle, aby se připojili k této cestě a aby vzpomněli na toto historické gesto, které si přál můj předchůdce, a slavnostně obnovili závazek věřících všech náboženství žít svoji víru jako službu věci míru. Kdo je na cestě k Bohu, nemůže jinak než zprostředkovávat mír, kdo buduje mír, nemůže jinak než se přibližovat Bohu. Zvu vás k tomu, abyste tuto iniciativu již nyní provázeli svou modlitbou.“

c) Všeobecná spása u Benedikta XVI.?

Zdá se, že výslovně neschvaloval učení o všeobecné spáse svého předchůdce, přesto však podporoval „nauku o substituci“ Henriho de Lubaca, aniž by se na ni chtěl vázat. Kristus zemřel zástupně za všechny („Kristus byl a je jako jeden za všechny“) a lidé údajně potřebují k dosažení spásy pouze jistou „vnitřní otevřenost pro Boha“, přičemž pro většinu moderních teologů je tato otevřenost pro Boha dána již samotným lidským bytím. Úloha křesťanů má spočívat v tom „být pro všechny“, tj. skrze křesťanské svědectví ostatním pomoci, aby si uvědomili svoji otevřenost pro božské. V každém případě pro Benedikta XVI. znamená vymoženost novější teologie, když se pozitivně usuzuje a chová dobrá naděje ohledně spásy nepokřtěných a nekřesťanů. Toto povědomí se v posledním půlstoletí zcela prosadilo. „Bezsporně v tomto bodě probíhá dalekosáhlý vývoj dogmatu.“⁵

⁵ Interview emeritního Benedikta XVI. s jezuitským teologem Jacquesem Servaisem z 19. března 2016.

4) Papež František

Současný papež zastává mezi pokoncilními papeži modernismus nejhrubším způsobem. Otázka pravdy pro něho hraje sotva nějakou roli. Každý člověk má svou pravdu, svou vlastní představu o dobru a zlu. Naším úkolem je pouze to, abychom každého posilnili na cestě, kterou považuje za správnou. Chtít obracet jiné je proto „obrovská hloupost“.

Neboť dokonce i ateisté jsou „děti první kategorie“, protože jsou přece také vykoupeni Kristovou krví.

Tam, kde jeho předchůdci apelovali na nezbytnost a závaznost Desatera příkázání, nechává František padnout všechny hráze proti přívalu nemravnosti. Jím na synodách o rodině podporovaný „princip stupňovitosti“ ničí přirozené právo v jádru a poskytuje ospravedlnění všem možným zvrácenostem.

Tato jeho pojetí představují absolutní modernismus, radikální relativismus a ryzí subjektivismus; to jsou omyly, které Církve vždy co nejostřeji odsuzovala.

Papež František věří na obnovu ve smyslu svého blouznivého charismatismu. Neustále hovoří o „novém pastoračním směřování“, „které má schopnost všechno změnit“. Při naprostém ignorování reality je toho názoru, že po koncilu přinesl Duch Svatý nové Letnice, které vše plodně obnovují. Ve skutečnosti jeho radikální liberalismus v sobě nese pro víru rozkladnou dynamiku, která Církvi přinese o to větší škodu, když je hlásán nejvyšší autoritou.

a) Všeobecná spása

„Pán nás všechny vykoupil Kristovou krví: Nejen katolíky. Všechny! ‚Ale, otče, také ateisty?‘ Ty také. Všechny! A tato krev z nás činí Boží děti první kategorie!“ (Kázání z 23. května 2013.)

Pokud jsou všichni Božími dětmi první kategorie – blíže k Bohu již není možné být –, potom tedy přijde každý do nebe, i ateisté. To se nachází v jasném rozporu s katolickým učením a k Písmu sv., neboť „bez víry však nelze líbiti se Bohu, neboť ten, jenž přistupuje k Bohu, musí uvěřiti, že (Bůh) jest a odpoučaje těm, kteří ho hledají“ (Žid 11,6).

b) Relativismus a subjektivismus

Ateistický intelektuál Eugenio Scalfari uvádí z rozhovoru s papežem Františkem v římském deníku *La Repubblica* z 1. října 2013 následující pasáže:

– „Svatosti, existuje hledisko jediného dobra? A kdo je stanoví?“

– „Každý z nás má vlastní hledisko dobrého a také zlého. Musíme druhého podněcovat, aby směřoval k tomu, co pokládá za dobré.“

– „To jste, Vaše Svatosti, již napsal v dopise pro mne. Svědomí je autonomní, řekl jste, každý musí poslouchat svoje svědomí. Myslím, že to jsou nejodvážnější výroky, které kdy nějaký papež vyslovil.“

– „A zde je opakuji. Každý má svou vlastní představu o dobru a zlu a musí volit, aby následoval dobro a bojoval proti zlu tak, jak je vnímá. To by již samo stačilo ke zlepšení světa. (...)“

– „Také moji přátelé si myslí, že mě chcete obrátit.“

– „Proselytismus⁶ je obrovská hloupost, nemá vůbec žádný smysl.“

Ve stejném rozhovoru se hlásí k „autonomii svědomí“, tedy ke svědomí, které je samo sobě zákonem a stojí nade všemi ostatními normami.

c) Všechna náboženství jako (rovnocenné) cesty spásy k Bohu

V papežském videu z 6. ledna 2016 vytváří František sugestivní silou obrazů dojem, že všechna náboženství jsou rovnocenná, a k tomu říká:

„Mnoho lidí myslí jinak, cítí jinak; hledají a nacházejí (!) Boha různými způsoby. V této rozmanitosti náboženství existuje jedna jediná jistota: všichni jsme Boží děti!“ – Agnosticismus budiž pozdraven!⁷

Vzhledem k tomu je celkem bezvýznamné, ke kterému náboženství patříme, hlavní věc je to, že se vzájemně respektujeme a pracujeme společně na výstavbě spravedlivé společnosti.

„My všichni máme něco společného. Všichni jsme lidští. A v našem lidství se můžeme vzájemně sblížit, abychom společně jednali... ‚Já ale patřím k tomuto náboženství, anebo k tomu druhému...‘ To není důležité! Pokračujme v tom, abychom společně

⁶ V kontextu: Znevažující označení snahy o obrácení druhých. V jeho společném prohlášení spolu s patriarchou Kyrillem z 12. února 2016 se tento pojem znovu objevuje. Výslovně se požaduje zřeknutí se vzájemného obrácení (!) – František dokonce nemístně kritizuje Florentský koncil, jenž upravil návrat pravoslavných skupin do katolické Církve, které se od té doby nazývaly „uniaté“. Tuto, jak ji pejorativně nazývá, „metodu uniatismu“ označuje za falešnou cestu k jednotě křesťanů!

⁷ Ve své encyklice *Pascendi*, o modernismu, uvádí sv. Pius X. agnosticismus jako filosofický základ modernismu, tedy učení, které popírá možnost poznání transcendentních, nadsmyslových pravd, např. Boží existence. Přístup k Bohu existuje jen skrze pocit vnitřní zkušenosti božského (vitální imanence). Protože člověk získává zkušenosti s Bohem ve všech náboženstvích, mají všechna své oprávnění, aniž bychom mohli blíže určit, nakolik jsou pravdivá.

pracovali a vzájemně se respektovali! Vidím tento zázrak: zázrak pouště, která se stává lesem.“⁸

Toto omezení náboženského poslání na čistě lidskou, pozemskou dimenzi zcela na způsob svobodného zednářství je pro současného papeže typické. Proto neudivuje ani jeho podpora nového světového ekologického náboženství, jemuž věnuje zvláštní encykliku (*Laudato si*), která by opravdu bývala mohla vzejít i z pera nějakého svobodného zednáře.

d) *Charismatismus*

„Sním o misionářském rozhodnutí, které bude schopno vše proměnit tak, aby se zvyklosti, styly, časové plány, užívání jazyka a každá církevní struktura staly kanálem, který slouží více evangelizaci dnešního světa než uchování sebe sama. Reformu struktur, která je nutná pro nové pastorační směřování, lze chápat jedině v tomto smyslu“ (*Evangelii gaudium*, č. 27).

„Duch nám dává moudrost, která přesahuje pouhou nauku, abychom pracovali velkoryse v pravé svobodě a pokorné tvořivosti“ (kázání k zahájení římské synody o rodině, říjen 2014).

„Děkujeme mu (Bohu) zvláště za těchto posledních 50 let, která následovala po II. vatikánském koncilu, jenž představoval ‚zadutí‘ Ducha Svatého pro celou církev. Díky koncilu urazil zasvěcený život kus plodné cesty obnovy“ (apoštolský list z 21. listopadu 2014).

5) *Závěr*

Od II. vatikánského koncilu se na jasná prohlášení sv. Pia X. o povaze a nebezpečnosti modernismu bohužel nejen nedbalo, ale dokonce se tato „sbírka všech bludů“ stala novým náboženstvím, které nyní již více než 50 let ovládá oficiální prostor Církve – k nesmírné škodě pro církev a společnost, avšak zejména pro spásu duší.

Krise Církve je ve své podstatě krizí víry, neboť jsou to vždy myšlenky, co poznamenává společnost, v dobrém i ve zlém. Každá pravá církevní obnova se proto musí provádět pod heslem boje proti herezím a péče

⁸ Promluva papeže Františka k hnutí Fokoláre u příležitosti Dne Země (*Earth-Day*) z 24. dubna 2016. Den Země se pořádá od roku 1990 jako mezinárodní den akcí na zvýšení citlivosti vůči znečišťování životního prostředí. Stojí v přímé souvislosti s konferencemi OSN o klimatu, z nichž poslední se konala loni v prosinci v Paříži.

o čistotu víry, neboť zlo se musí vždy uchopit u kořenů, aby se mohlo odstranit.⁹

Arcibiskup Lefebvre dostal od Boha světlo a pobídku, aby tento boj vedl celou duší jako druhý sv. Atanáš. Jeho Kněžské bratrstvo sv. Pia X. v něm dále pokračuje spolu se všemi stejně smýšlejícími přáteli. Kéž Bůh dá na přímluvu sv. Pia X., aby přece jen vedl k vítězství v ne příliš vzdálené budoucnosti a aby se národy poddaly mírné vládě lásky Božského Srdce Ježíšova. Z lidského hlediska se tento boj zdá bezvýchodný, avšak u Boha přece není nic nemožné a je na jeho vůli, aby udělil vítězství skrze Neposkvrněné Srdce Panny Marie, jak to naše milá Paní Fatimská přislíbila. Odedávna je Církví vzývána jako „Přemožitelka všech herezí“ a „Vítězka ve všech Božích bitvách“.

„*Nakonec moje Neposkvrněné Srdce zvítězí!*“ – „*Srdce Ježíšovo a Srdce Mariino potom budou slavně kralovat!*“¹⁰

Začátek pravidelného apoštolátu v Chorvatsku

P. Marko Tilošanec FSSPX

(převzato z: *Mitteilungsblatt – Distrikt Österreich*, č. 453/říjen 2016)

Chorvatsko je rozlohou malá země, nacházející se uprostřed mezi třemi evropskými oblastmi – střední Evropou, Středozezemím a východní Evropou. Ještě i dnes, přinejmenším oficiálně, je to katolická země (podle posledního sčítání lidu se hlásí 87 % obyvatel ke katolickému vyznání) a vždy to byla pevnost katolické víry. Přísaha, kterou národ složil do rukou papeže Agathona v 7. století – že vždy zůstane věrný nástupci Petrovu –, se naplnila a národu se za to dostalo požehnání. V době tureckého napadení se Chorvatsko stalo obrannou zdí Evropy, pročež je papež Lev X. označil za „antemurale christianitatis“.

⁹ Jinak se jedná jen o potlačování příznaků, které dovoluje ohnisku choroby dále doutnat.

¹⁰ Příslib našeho Pána z 19. března 1940 sestře Lucii. *Documentos de Fatima*, 1976, s. 464 a násl.

Také v době komunismu se národ pevně držel víry a nechtěl se nechat svést komunistickou propagandou. Tyto vnější okolnosti na jedné straně v letech po koncilu zabránily plnému provedení a rozvoji koncilních reforem. Jistá izolace a nepřátelský vztah režimu ke katolické Církvi velmi ztížily rozvoj církevního života vůbec, proto nebylo až do rozpadu komunismu prakticky možno stavět žádné kostely a vyvíjet žádný tiskový apoštolát. Tím však také na druhé straně nebylo možno – alespoň na úrovni farnosti – zaznamenat žádné větší změny (ve smyslu vývoje v pokoncilních západních zemích). Skutečnost byla taková, že nová mše byla zavedena velmi rychle, ale progresivní duch reforem neovlivnil lid v takové míře a církevní klima zůstalo stále ještě velmi konzervativní.

Za takového stavu nebylo pochopitelně možné pozorovat žádné viditelné snahy o obnovu starého římského obřadu. Postoj neomezené věrnosti Petrovu nástupci – v tomto okamžiku kvůli tlaku komunismu obzvláště důležitý – určitě hrál jistou roli, a tudíž byly všechny kritické otázky ohledně církevní politiky prohlášeny za možné ohrožení této věrnosti. Proto se zde tedy po celá desetiletí nenacházelo žádné organizované hnutí za zachování tradiční liturgie. Ani po převratu, když Církev konečně opět získala svobodu, nebylo možno nic takového zaznamenat.

Papež Jan Pavel II., který zvláště zasloužil o politické uznání Chorvatska, byl spolu s celým svým zaměřením v oblasti víry vysoce váženou a nezpochybňovanou postavou. Ale spolu s tímto vývojem byly velice brzy zavedeny i novoty. Církevní život začal mohutnými kroky napodobovat vzory koncilních reforem ze západních zemí a bylo jen otázkou času, kdy se dostaví reakce ze strany tradice.

V Chorvatsku se tedy více než 40 let veřejně a pravidelně nesloužila žádná tradiční mše svatá. Teprve roku 2011 na základě žádosti skupiny laiků dal záhřebský arcibiskup k dispozici jeden kostel pro slavení tradiční liturgie. Tento kostel měl v péči jeden diecézní kanovník, který však v roce 2014 zemřel; od té doby se již nekoná žádná pravidelná „motu proprio“ mše.

Naše Bratrstvo poprvé celebulovalo veřejnou mši sv. v Chorvatsku v roce 2012. Důstojní pánové Göttler a Trutt, díky organizaci ze strany jednoho bývalého seminaristy, navštívili naši zemi – město Záhřeb –, aby seznámili věřící s naším působením. To stejné se uskutečnilo i následující rok. V listopadu téhož roku jsem jako mladý diecézní kněz

nalezl cestu k Bratrstvu. Od té doby jsem byl v kněžském semináři v Zaitzkofenu, abych prohloubil své studium a vzdělání. V tomto čase jsme v Chorvatsku uspořádali několik mší sv. a přednášek. Náš rektor semináře P. Schmidberger navštívil Chorvatsko třikrát – v dubnu 2014, v červnu 2014 a v roce 2015. Superior našeho distriktu, P. Frey, byl v Chorvatsku rovněž několikrát, P. Pfluger jednou a já sám jsem měl možnost veřejně sloužit tradiční mši svatou v Záhřebu. Také jsme měli radost z návštěvy z kněžského semináře 1. května tohoto roku. Největší událostí byla zajisté návštěva biskupa Fellayho loni v říjnu. Zároveň se přihlásili také věřící z dalších dvou měst – ze Splitu a Rijeki –, kde jsme úspěšně vybudovali dvě nové misie a budoucí mešní centra. Podařilo se nám vydat též několik knih, brožur a letáků, jakož i chorvatský informační list, který již dosáhl počtu devíti čísel a byl rozeslán na mnoho adres. Stejně tak bylo zahájeno růžencové křížové tažení za obrácení Chorvatska a za náš apoštolát.

Tento pozitivní vývoj zájmu o tradici si podle názoru představených zaslouhoval posílenou a pravidelnou pastorem. Proto jsem byl pro tento apoštolát určen, po dokončení vzdělání v Zaitzkofenu, já spolu s maďarským spolubratrem P. Pappem, který bude k dispozici jako výpomoc. Představený našeho distriktu, P. Frey, navštívil Chorvatsko u příležitosti svátku sv. Pia X. Ve všech třech mešních centrech sloužil mši sv. a pronesl přednášku o poslání našeho Bratrstva ve světle úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Dohromady se sešlo téměř 150 věřících, kteří tak dlouho toužebně čekali, až naše Bratrstvo bude moci pravidelně sloužit mše svaté ve starém ritu. Od září tohoto roku se toto přání stalo skutečností – v Chorvatsku se opět, po dlouhých desetiletích po koncilu, slouží pravidelně, každou neděli, tradiční liturgie a vyučuje se katolická nauka, již byli naši předkové posilováni ve víře. Setkali jsme se též s několika kněžími, kteří chtějí podle možností sloužit starou mši sv. a také podporovat náš apoštolát.

Protože nemáme, jako obvykle, k dispozici žádné kostely, museli jsme doposud sloužit mše svaté v pronajatých hotelových a obecních sálech. Proto prosíme sv. Josefa, aby nám pomohl nalézt vhodné prostory, kde bychom mohli zřídit stálé kaple. Naše modlitby byly již částečně vyslyšeny – ve Splitu se nám podařilo najít odpovídající prostor a

pracujeme na zřízení kaple. V Chorvatsku se nachází i několik zájemců o cestu kněžského či řeholního povolání. Doufáme a modlíme se, aby Pán Bůh žehnal našemu apoštolátu a udělil nám milost a sílu pracovat na obnovení tradiční liturgie a katolické víry v naší chorvatské zemi!

Biskup Fellay u papeže a na Kongregaci pro nauku víry

(zpráva ze 14. října 2016; převzato z internetových stránek německého distriktu FSSPX)

Ve čtvrtek 13. října přijal J. Em. Gerhard kardinál Müller, prefekt Kongregace pro nauku víry, v Římě Msgr. Bernarda Fellayho, generálního představeného Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Biskupa Fellayho doprovázel P. Alain-Marc Nély, 2. generální asistent. P. Niklaus Pfluger, 1. generální asistent, se nemohl zúčastnit z důvodu nemoci.

J. Em. Gerhard kardinál Müller si přibral k rozhovoru J. Ex. arcibiskupa Luise Ladariu Ferrera, SJ, sekretáře Kongregace pro nauku víry, a J. Ex. arcibiskupa Guida Pozza, sekretáře Papežské komise *Ecclesia Dei*.

Nedlouho před rozhovorem směl generální představený krátce pozdravit Svätého otce v Domě sväté Marty.

Tato schůzka byla druhým setkáním biskupa Fellayho s kardinálem Müllerem od 23. září 2014. Byla smluvena již před delší dobou a konala se v rámci obvyklých kontaktů Kněžského bratrstva sv. Pia X. s římskými úřady. Tyto kontakty se v posledních letech posilily prostřednictvím doktrinálních rozhovorů, které se konaly v různých seminářích Bratrstva. Kontakty budou v dalších měsících pokračovat.

Program na rok 2017

Poutě a slavnosti

Pout' k sv. Antonínovi

6. května – 8.00 hod. Mše sv. ve Frýdlantě nad Ostravicí
po Mši sv. pěší pout' na Prašivou

Slavnost Božího Těla

Kaple Královny posvátného růžence – 15. června – 10.00 hod.

Cyrlometodějská pout'

Sady u Uherského Hradiště – 5. července – 10.00 hod.

Primice P. Filipa Marady

Brno – 8. července – 10.00 hod.

Pěší pout' z Föhrenau do Mariazell

od 25. do 27. července

bližší informace a přihlášky p. Petr Stehlík – pstehlik@email.cz

Svatoprookská pout'

Z Chocerad na Sázavu – 26. srpna

Svatováclavská slavnost

Praha – 28. září

Mše sv. v Michli – 10.00 hod.

poté pěší pout' na Vyšehrad k památné soše sv. Václava
a uctění sv. Václava společnou modlitbou

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 30. září do 1. října
15.00 hod. přednáška – 17.30 nešpory a výstav Nejsvětější Svátosti –
celonoční adorace – 9.00 růženec - 10.00 Mše sv., závěrečné požehnání a
růžencová oběť – od 14.00 růžencová veselice

Exercicie

Exercicie pro muže – Jaidhof

Začátek 16. 1. – 14.00 hod.

Konec 21. 1. – 13.00 hod.

2000,- Kč (studenti polovinu)

přihlášky P. Tomáš Stritzko – ptstritzko@fsspx.at

Rekolekce pro dívky (od 14 do 22 let)

Jaidhof

Začátek 17. 2. – 18.00 hod.

Konec 19. 2. – 13.00 hod.

250,- Kč

přihlášky sl. Martina Šimková – martinka007@googlemail.com

Exercicie pro ženy – Jaidhof

Začátek 4. 9. – 14.00 hod.

Konec 9. 9. – 13.00 hod.

2000,- Kč (studentky polovinu)

přihlášky P. Tomáš Stritzko – ptstritzko@fsspx.at

Letní tábory

Tábor pro chlapce od 6 do 14 let – Jaidhof

9. 7. – 22. 7. 1500,- Kč (každé další dítě ze stejné rodiny 1000,- Kč)

přihlášky P. Luděk Čekavý – plcekavy@fsspx.cz

Tábor pro chlapce od 14 do 22 let – Šumava

22. 7. – 29. 7. 1000,- Kč

přihlášky P. Tomáš Stritzko – ptstritzko@fsspx.at

Tábor pro dívky od 6 do 14 let – Jaidhof

22. 7. – 5. 8. 1500,- Kč (každé další dítě ze stejné rodiny 1000,- Kč)

přihlášky sl. Martina Šimková – martinka007@googlemail.com

Tábor pro dívky od 14 do 22 let – Jaidhof

5. 8. – 13. 8. 1000,- Kč

přihlášky sl. Martina Šimková – martinka007@googlemail.com

POŘAD BOHOSLUŽEB NA PROSINEC – LEDEN

Růženec a možnost svatě zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

22. 1. – 17.30 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání

Každé úterý (kromě adventu) – 18.00 – Mše sv.

2. 12. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
8. 12. – 18.00 – Neposkvrněného početí – Mše sv. chorální
24. 12. – 8.30 – Vánoční prima
– 9.00 – Vigilie Narození Páně
25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.
– 10.00 – Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální
26. 12. – 10.00 – Sv. Štěpána – Mše sv. s lidovým zpěvem
27. 12. – 18.00 – Sv. Jana – Mše sv. a po ní svěcení vína
31. 12. – 15.00 – Mše sv. s lid. zpěvem a po ní děkonná pobožnost
1. 1. 2017 – 10.00 – Mše sv. chorální
5. 1. – 17.00 – Svěcení tříkrálové vody
6. 1. – 18.00 – Zjevení Páně – Mše sv. chorální
7. 1. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem

V adventu kromě nedělí *denně* – 7.00 – Roráty

Ostatní dny (kromě adventu) – 8.00 – Mše sv.

PRAHA

Praha -Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.

– 10.00 – Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální

1. 1. 2017 – 17.30 – Mše sv. chorální

FRÝDEK-MÍSTEK

Zámecké nám. 1251, 1. patro

4. a 18. 12.

1., 15. a 29. 1. 2017 – 10.00 – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

4. a 18. 12.

1. a 15. 1. 2017 – 10.00 – Mše sv. chorální

26. 12. – 10.00 – Sv. Štěpána – Mše sv. chorální

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

11. a 25. 12.

8. a 22. 1. 2017 – 10.00 – Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

4. a 18. 12.

1. a 15. 1. 2017 – 17.30 – Mše sv. chorální

26. 12. – 17.30 – Mše sv. chorální

Pout' k sv. Damasovi

10. prosince – 11.00 hod. Mše sv.
po Mši sv. pěší pout' k „Damasovu kříži“

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

11. 12. a 8. 1. – 17.30 – Mše sv. chorální

22. 1. – 10.00 – Mše sv. chorální

3. 12. a 7. 1. – 16.00 – 1. sobota – Mše sv. chorální

25. 12. – 00.00 – Půlnoční Mše sv.

Celodenní adorace

27. prosinec

Mše sv. – 8.00 hod.

Závěrečné svátostné požehnání – 16.00 hod.

VELKÉ MEZIŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

15. 12. a 12. 1. – 17.30 – Mše sv.

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na priorit: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **CREDIDIMUS CARITATI**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **258469826**

Kód banky: **0300**